ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

της 10ης Ιουνίου 1999 *

I — Εισαγωγή

1. Στην παρούσα υπόθεση το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί προδικαστικού ερωτήματος που έθεσε δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης το δικαστήριο Kammarrätt της Στοκχόλμης. Το ερώτημα αυτό αφορά στην ερμηνεία ορισμένων διατάξεων του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 3295/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, περί μέτρων απαγόρευσης της ελεύθερης κυκλοφορίας της εξαγωγής, της επανεξαγωγής και της υπαγωγής υπό καθεστώς αναστολής των εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης και των αναπαραχθέντων χωρίς άδεια (πειρατικών) [1].

II — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

2. Η εταιρία Adidas AG (στο εξής: Adidas) είναι δικαιούχος σήματος για διάφορα αθλητικά είδη και είδη ρουχισμού στη Σουηδία. Στις 16 Φεβρουαρίου 1998, το Tullmyndighet (τελωνειακή αρχή) της Arlanda (Στοκχόλμη), μετά το πέρας σχετικού ελέγχου, αποφάσισε να αναστείλει τη χορήγηση άδειας παραλαβής για ορισμένα εμπορεύματα, θεωρώντας ότι πρόκειται για εμπορεύματα παραποίησης-απομίμησης· ενημέρωσε παράλληλα την Adidas, ως φορέα των σχετικών δικαιωμάτων. Ένας αντιπρόσωπος της Adidas εξήτασε τα εμπορεύματα και διαπίστωσε ότι πρόκειται για απομιμήσεις.

3. Στη συνέχεια, η Adidas υπέβαλε στην αρμόδια (με βάση τον κανονισμό 3295/94) εθνική υπηρεσία, αίτηση παρέμβασης των τελωνειακών αρχών δυνάμει του άρθρου 3, του κανονισμού 3295/94, ώστε να μην τεθούν τα κρίσιμα εμπορεύματα σε ελεύθερη κυκλοφορία. Η Generaltullstyrelsen (γενική τελωνειακή διεύθυνση) έκανε δεκτή την αίτηση αυτή στις 17 Φεβρουαρίου 1998. Σε εφαρμογή του κανονισμού 3295/94 κατέστη επομένως δυνατή η δέσμευση των επίμαχων εμπορευμάτων μέχρι την 17η Μαρτίου 1998. Μετά όμως την παρέλευση της ημερομηνίας αυτής κρίθηκε ότι η εθνική τελωνειακή αρχή δεν μπορούσε πλέον νόμιμα να διατηρεί δεσμευμένα τα ενλόγω εμπορεύματα, στο μέτρο που η Adidas δεν είχε προσφύγει ενώπιον των δικαστηρίων, μη έχοντας ενεργοποιήσει τη δυνατότητα που της παρέχει το άρθρο 6, του κανονισμού 3295/94.

4. Μη γνωρίζοντας τα στοιχεία του διασαφιστή ή του παραλήπτη των ενλόγω εμπορευμάτων ώστε να στραφεί εναντίον τους δικαστικώς, η Adidas ζήτησε τις σχετικές

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ελληνική.

1 — ΕΕ L 341 της 30ής Δεκεμβρίου 1994, σ. 8.

πληροφορίες από τις τελωνειακές αρχές επικαλούμενη το άρθρο 6 του κανονισμού 3295/94. Το αίτημά της δεν έγινε δεκτό διότι θεωρήθηκε αντίθετο προς όσα επιτάσσει η εθνική νομοθεσία περί του απορρήτου· σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτή, οι κρίσιμες πληροφορίες δεν φαίνεται να είναι κοινοποιήσιμες.

5. Η Adidas άσκησε στη συνέχεια προσφυγή ενώπιον του Kammarrätt της Στοκχόλμης κατά της αποφάσεως με την οποία η Tullmyndighet Arlanda αρνήθηκε να της παράσχει τα στοιχεία του παραλήπτη των συγκεκριμένων εμπορευμάτων· ισχυρίσθηκε δε ότι η άρνηση αυτή, ακόμη και αν ερείδεται επί εθνικού κανόνα, καθιστά κατ' ουσίαν ανεφάρμοστο τον κανονισμό 3295/94 και είναι επομένως αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο.

III — Το προδικαστικό ερώτημα

6. Για να κρίνει κατά πόσον οι επίμαχες εθνικές διατάξεις περί του απορρήτου συνάδουν ή όχι με το κοινοτικό δίκαιο, το Kammarrätt της Στοκχόλμης θεώρησε απαραίτητο να υποβάλλει αίτηση στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως σχετικά με την ερμηνεία του κανονισμού 3295/94. Το δικαστήριο της παραπομπής αναφέρεται ειδικότερα στο σημείο του κανονισμού με το οποίο κατοχυρώνεται η υποχρέωση των εθνικών τελωνειακών αρχών να γνωστοποιούν στον κάτοχο του δικαιώματος σήματος τα στοιχεία του διασαφιστή ή/και του παραλήπτη εμπορευμάτων για τα οποία διαπίστωσαν ότι αποτελούν προϊόν παραποίησης ή απομίμησης. Ο εθνικός δικαστής διατύπωσε το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Απαγορεύει ο κανονισμός (ΕΚ) 3295/94 τους εθνικούς κανόνες δικαίου κατά τους οποίους δεν μπορούν να γνωστοποιηθούν στους δικαιούχους σήματος τα ονόματα των διασαφιστών ή των παραληπτών εισαγόμενων εμπορευμάτων, επί των οποίων οι δικαιούχοι του σήματος έχουν διαπιστώσει την ύπαρξη παραποιήσεως-απομιμήσεως αυτού;»

IV — Η κρίσιμη κοινοτική νομοθεσία

7. Στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α' του κανονισμού 3295/94, αναφέρεται ότι το ενλόγω κανονιστικό κείμενο ρυθμίζει τους τρόπους παρέμβασης των τελωνειακών αρχών

«— όταν εμπορεύματα για τα οποία υπάρχουν υπόνοιες ότι είναι εμπορεύματα παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικά

— αποτελούν αντικείμενο διασάφησης για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, να εξαχθούν ή να επανεξαχθούν,

— ανακαλύπτονται, κατά την άσκηση ελέγχου εμπορευμάτων υπαχθέντων σε καθεστώς αναστολής κατά την έννοια του άρθρου 84, παράγραφος 1, στοιχείο α' του κανονισμού ΕΟΚ αριθ. 2913/92

του Συμβουλίου της 12ης Οκτωβρίου 1992 περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ή επανεξάγονται κατόπιν κοινοποιήσεως».

8. Η αποτελεσματικότητα του μηχανισμού καταπολέμησης της κυκλοφορίας μη αυθεντικών εμπορευμάτων που οργανώνει ο κρίσιμος κοινοτικός κανονισμός εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το ενδιαφέρον που θα επιδείξει ο φορέας του δικαιώματος σήματος για την προάσπιση των νόμιμων συμφερόντων του· ο τελευταίος καλείται να επιδιώξει τη λήψη μέτρων σε σχέση με τα εμπορεύματα που θίγουν τα δικαιώματά του. Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 3295/94: «σε κάθε κράτος μέλος, ο κάτοχος του δικαιώματος μπορεί να υποβάλει στην αρμόδια υπηρεσία της τελωνειακής αρχής γραπτή αίτηση παρέμβασης των τελωνειακών αρχών, εφόσον τα εμπορεύματα τελούν σε μια από τις καταστάσεις που αναφέρει το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α'».

9. Για την διευκόλυνση του κατόχου του δικαιώματος σήματος έχουν προβλεφθεί στο άρθρο 4 του κανονισμού 3295/94 τα ακόλουθα: «όταν, κατόπιν ελέγχου στα πλαίσια μιας των τελωνειακών διαδικασιών του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο α' και πριν κατατεθεί ή γίνει δεκτή αίτηση του κατόχου του δικαιώματος, καταστεί προφανές για το τελωνείο ότι πρόκειται για εμπόρευμα παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικό, η τελωνειακή αρχή μπορεί, σύμφωνα με τους κανόνες του ενλόγω κράτους μέλους, να ενημερώσει τον κάτοχο του δικαιώματος, εφόσον το γνωρίζει, για την επαπειλούμενη παραβίαση. Στην περίπτωση αυτή, η τελωνειακή αρχή μπορεί να αναστείλει τη χορήγηση της άδειας παραλαβής ή να δεσμεύσει το εμπόρευμα εντός τριών εργασίμων ημερών, ώστε ο κάτοχος του δικαιώματος να μπορέσει να καταθέσει αίτηση παρέμβασης σύμφωνα με το άρθρο 3».

10. Στη συνέχεια, δυνάμει του άρθρου 5 του κανονισμού 3295/94, «η απόφαση που δέχεται την αίτηση του δικαιούχου του δικαιώματος ανακοινώνεται αμέσως στα τελωνεία του κράτους μέλους τα οποία ενδέχεται να τα αφορά το ζήτημα των εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικών και τα οποία η εν λόγω αίτηση εκφράζει υποψίες». Με την αποδοχή της αίτησης του δικαιούχου του δικαιώματος ολοκληρώνεται η πρώτη φάση της διαδικασίας. Η συνέχεια ρυθμίζεται από τις διατάξεις που περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο IV του επίμαχου κανονισμού, ο οποίος έχει τον τίτλο «όροι παρέμβασης των τελωνειακών αρχών και της αρχής της αρμόδιας να αποφαίνεται επί της ουσίας».

11. Το άρθρο 6, παράγραφος 1 του κανονισμού 3295/94 ορίζει ότι:

«1. Όταν ένα τελωνείο, στο οποίο έχει διαβιβασθεί βάσει του άρθρου 5 η απόφαση που δέχεται την αίτηση του κατόχου δικαιώματος, διαπιστώσει, αφού ενδεχομένως συνεννοηθεί με τον αιτούντα, ότι εμπορεύματα τελούντα σε μια από τις καταστάσεις που αναφέρει το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α' ανταποκρίνονται στην περιγραφή των εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης ή των πειρατικών που περιέχεται στην εν λόγω απόφαση, αναστέλει τη χορήγηση αδείας παραλαβής ή προβαίνει σε δέσμευση των εμπορευμάτων αυτών.

2. Το τελωνείο ενημερώνει αμελητί την υπηρεσία που εξέτασε την αίτηση σύμφωνα με το άρθρο 3. Η υπηρεσία ή το τελωνείο ενημερώνουν αμέσως τον διασαφιστή και τον αιτούντα την παρέμβαση. *Τηρώντας πάντοτε τις ισχύουσες εθνικές διατάξεις περί προστασίας των πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα και του εμπορικού, βιομηχανικού και διοικητικού απορρήτου, το τελωνείο ή η υπηρεσία που εξέτασε την αίτηση γνωστοποιούν στον κάτοχο του δικαιώματος κατ' αίτησή του, το όνομα και τη διεύθυνση του διασαφιστή και, εφόσον είναι γνωστά, του παραλήπτη, ώστε να μπορέσει να προσφύγει στις αρχές τις αρμόδιες για να αποφασίσουν επί της ουσίας*[2]. Το τελωνείο παραχωρεί εξάλλου στο αιτούντα και σε πάντα ενδιαφερόμενο για μια ενέργεια που αναφέρει το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α' δυνατότητα επιθεώρησης των εμπορευμάτων των οποίων η χορήγηση αδείας παραλαβής έχει ανασταλεί ή που έχουν δεσμευθεί (...)».

12. Με το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού ορίζεται ότι: «εάν, εντός δέκα εργασίμων ημερών από την κοινοποίηση της αναστολής της χορήγησης αδείας παραλαβής ή της δέσμευσης, το τελωνείο που αναφέρει το άρθρο 6, παράγραφος 1 δεν έχει ενημερωθεί για την παραπομπή του θέματος στην αρχή στην αρμόδια να αποφανθεί επί της ουσίας βάσει της παραγράφου 2 του άρθρου 6, ή εάν έχει ανακοινωθεί στο εν λόγω τελωνείο η λήψη συντηρητικών μέτρων από την εξουσιοδοτημένη αρχή, η παραλαβή των εμπορευμάτων εγκρίνεται, τηρουμένων όλων των τελωνειακών διατυπώσεων, και η δέσμευση αίρεται. Εάν απαιτείται, η ως άνω προθεσμία μπορεί να παραταθεί για δέκα εργάσιμες ημέρες το πολύ».

V — Η κρίσιμη εθνική νομοθεσία

13. Το άρθρο 2, του κεφαλαίου 9 της Sekreteslagen (νόμος για την προστασία των δεδομένων)[3] προβλέπει ότι ο κανόνας του απορρήτου καλύπτει τα στοιχεία τα οποία συλλέγονται στο πλαίσιο τελωνειακού ελέγχου και τα οποία δεν καλύπτονται από την εξαίρεση που τίθεται με το άρθρο 1, παράγραφος 1, τρίτο, τέταρτο, πέμπτο και έκτο εδάφιο του κεφαλαίου 9, του ίδιου νόμου. Σύμφωνα με την τελευταία αυτή διάταξη, οι πληροφορίες που διαθέτουν οι τελωνειακές αρχές μπορούν να κοινοποιηθούν αν διαπιστώνεται ότι η κοινοποίηση αυτή δεν μπορεί να προκαλέσει ζημία στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα.

VI — Η απάντησή μου στο προδικαστικό ερώτημα

14. Α. Ο κανονισμός 3295/94 του Συμβουλίου αποσκοπεί στην αντιμετώπιση ενός φαινομένου ιδιαιτέρως επικινδύνου για την απρόσκοπτη και ελεύθερη άσκηση του εμπορίου. Όπως αναφέρεται στην δεύτερη αιτιολογική σκέψη που παρατίθεται στο προοίμιο του ενλόγω κειμένου, «το εμπόριο εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης και πειρατικών και εξομοιουμένων επιφέρει σημαντική ζημία στους νομοταγείς κατασκευαστές και εμπόρους και στους κατόχους δικαιωμάτων δημιουργού και συγγενών δικαιωμάτων και εξαπατά τους καταναλωτές (...)». Με τη θέσπιση του παρόντος κανονισμού, ο κοινοτικός νομοθέτης αποβλέπει στη δημιουργία ενός αποτελεσματικού συστήματος αντιμετώπισης των ανωτέρω παράνομων δραστηριοτήτων, ιδίως

2 — Η υπογράμμιση δική μου.

3 — SFS 1980: 100.

μέσα από ένα καθεστώς απαγορεύσεων και τελωνειακού ελέγχου. Ας σημειωθεί ότι ο συνοριακός τελωνειακός έλεγχος έχει πρωταρχική σημασία για την Κοινότητα για ένα επιπλέον λόγο: αν ένα εμπόρευμα παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικό δεν δεσμευθεί στα σύνορα ενός κράτους μέλους μπορεί στη συνέχεια να κυκλοφορήσει ελεύθερα στο εσωτερικό της Κοινότητας.

15. Ως εκ τούτου, δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στην ανάγκη παρέμβασης των τελωνειακών αρχών οσάκις γεννάται ο κίνδυνος διάθεσης στην αγορά προϊόντων που παρήχθησαν κατά παράβαση των κανόνων περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Η παρέμβαση αυτή συνίσταται, αφενός, «στην αναστολή της χορήγησης άδειας παραλαβής για ελεύθερη κυκλοφορία, εξαγωγή και επανεξαγωγή εμπορευμάτων», όταν υπάρχει υπόνοια ότι πρόκειται για εμπορεύματα παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικά, αφετέρου, «στη δέσμευση των ενλόγω εμπορευμάτων όταν τίθενται υπό καθεστώς αναστολής ή επανεξάγονται κατόπιν κοινοποίησης, μέχρι να διαπιστωθεί εάν πράγματι πρόκειται για τέτοια εμπορεύματα» [4]. Για να ληφθούν τα μέτρα αυτά είναι, απαραίτητο να υποβληθεί και να εγκριθεί σχετική αίτηση παρέμβασης των τελωνειακών αρχών από μέρους του φορέα του δικαιώματος σήματος. Εξαιρετικά, και για λόγους πληρότητας της προστασίας, προσωρινή δέσμευση των ενλόγω εμπορευμάτων είναι δυνατή έως ότου υποβληθεί ή εγκριθεί η κατά τα ανωτέρω αίτηση του δικαιούχου. Σε κάθε περίπτωση, η οριστική τύχη των επίμαχων εμπορευμάτων θα κριθεί από τις εθνικές αρχές οι οποίες είναι αρμόδιες για να αποφασίσουν επί της ουσίας κατόπιν προσφυγής του φορέα του δικαιώματος σήματος.

16. Ενόψει των ανωτέρω, καθίσταται εμφανές ότι κεντρική θέση στο κοινοτικό σύστημα καταπολέμησης της κυκλοφορίας εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικών κατέχει ο φορέας του δικαιώματος σήματος. Από πρωτοβουλία αυτού εξαρτάται, πρώτον, η δέσμευση των ενλόγω εμπορευμάτων και δεύτερον, η οριστική καταδίκη της εμπορίας τους από τις εθνικές αρχές που είναι αρμόδιες να κρίνουν την υπόθεση επί της ουσίας. Κατά συνέπεια, από το εύρος και την πληρότητα των πληροφοριών που έχει στη διάθεσή του ο δικαιούχος του σήματος εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό η επιτυχία του κοινοτικού μηχανισμού απαγορεύσεων που οργανώνει ο κανονισμός 3295/94. Για το λόγο αυτό, με το δεύτερο εδάφιο, της παραγράφου 1, του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94, καθιερώνεται η ενημέρωση των φορέων των ενλόγω δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας· προβλέπεται, ειδικότερα, η γνωστοποίηση σε αυτούς του ονόματος και της διευθύνσεως του διασαφιστή και, εφόσον είναι γνωστά, του παραλήπτη των εμπορευμάτων για τα οποία διαπιστώνεται τελωνειακώς πως ανταποκρίνονται σε ό,τι περιγράφεται ως «εμπόρευμα παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικό».

17. Στο σημείο αυτό εντοπίζεται εξάλλου η βασική διαφορά μεταξύ του κανονισμού 3295/94 και του προγενέστερου κανονισμού 3842/86 [5], ο οποίος και καταργήθηκε με τη

4 — Όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3295.

5 — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3842/86 του Συμβουλίου της 1ης Δεκεμβρίου 1986, για τη θέσπιση μέτρων που σκοπό θα έχουν να απαγορεύσουν τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης (ΕΕ L 357, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σ. 1).

θέση σε ισχύ του πρώτου εκ των δύο κειμένων. Σύμφωνα με το προϊσχύσαν νομικό καθεστώς, ο δικαιούχος του σήματος δεν αποκτούσε πρόσβαση στα στοιχεία του διασαφιστή και του εισαγωγέα των κρίσιμων εμπορευμάτων ήδη από το στάδιο κατά το οποίο είχε μεν διαπιστωθεί διοικητικά ότι τα εμπορεύματα αυτά «ανταποκρίνονται στην περιγραφή των εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης ή των πειρατικών», δεν είχε όμως αποφανθεί επί της ουσίας η αρμόδια εθνική αρχή. Μόνον εφόσον η διαδικασία είχε ολοκληρωθεί και τα επίμαχα εμπορεύματα είχαν αναγνωρισθεί ως εμπορεύματα παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικά, η παράγραφος 3, του άρθρου 7, του κανονισμού 3842/86, προέβλεπε ότι «εκτός αντιθέτων εθνικών νομοθετικών διατάξεων, το οικείο τελωνείο ή η αρμόδια αρχή γνωστοποιεί στο δικαιούχο του σήματος, ύστερα από αίτησή του, τα ονόματα και τις διευθύνσεις του αποστολέα, του εισαγωγέα και του παραλήπτη των εμπορευμάτων που αναγνωρίζονται ως εμπορεύματα παραποίησης-απομίμησης (...)». Αντιθέτως, στο πλαίσιο του κανονισμού 3295/94, η ενημέρωση του κατόχου του δικαιώματος καθιερώνεται σε δύο στάδια. Πρώτον, δυνάμει του προαναφερθέντος δευτέρου εδαφίου, της παραγράφου 1, του άρθρου 6, του κανονισμού, πριν ακόμη αποφανθεί επί της ουσίας η αρμόδια εθνική αρχή (πριν δηλαδή αναγνωρισθούν οριστικά τα επίμαχα εμπορεύματα ως προϊόντα παραποίησης-απομίμησης ή ως πειρατικά), και δεύτερον, δυνάμει της παραγράφου 3, του άρθρου 8, του κανονισμού, όταν πλέον έχει ολοκληρωθεί η σχετική διαδικασία και έχει κριθεί ότι τα κρίσιμα εμπορεύματα είναι προϊόντα παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικά.

18. Από τα ανωτέρω, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η διεύρυνση του δικαιώματος πληροφόρησης του κατόχου του δικαιώματος σήματος τελεί σε άμεση συνάρτηση με την αναβάθμιση του διαδικαστικού του ρόλου. Το πρόσωπο αυτό είναι καταρχήν επιφορτισμένο με το «καθήκον» να προσφύγει στις εθνικές αρχές που είναι αρμόδιες να κρίνουν την υπόθεση στην ουσία, έτσι ώστε να αναγνωρισθεί οριστικά η αυθεντικότητα ή μη των δεσμευθέντων εμπορευμάτων. Αν η ταυτότητα του διασαφιστή ή/και του παραλήπτη των εμπορευμάτων αυτών δεν μπορεί να γίνει γνωστή στον δικαιούχο του σήματος, ο τελευταίος αδυνατεί να προσφύγει στις αρμόδιες εθνικές αρχές· μοιραία, το σύστημα που φιλοδοξεί να οργανώσει ο κανονισμός 3295/94 χάνει τότε μεγάλο μέρος από την πρακτική του χρησιμότητα, αν δεν καθίσταται εντελώς αναποτελεσματικό.

19. Ωστόσο, η κρίσιμη διάταξη του δεύτερου εδαφίου, της παραγράφου 6, του κανονισμού 3295/94 ενέχει μια αντίφαση. Ενώ αναγνωρίζεται στον φορέα του δικαιώματος σήματος η πρωτοβουλία της προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων εθνικών αρχών που θα αποφανθούν επί του αν τα επίμαχα προϊόντα είναι όντως καρπός παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικά — για την οποία προσφυγή είναι απαραίτητο αυτός να γνωρίζει την ταυτότητα των προσώπων κατά των οποίων θα στραφεί — η γνωστοποίηση σε αυτόν των στοιχείων των ανωτέρω προσώπων τελεί υπό την αίρεση των εθνικών διατάξεων «περί προστασίας των πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα και του εμπορικού, βιομηχανικού και διοικητικού απορρήτου». Αν εμμείνουμε στο γράμμα της ενλόγω διάταξης, διαπιστώνουμε δύο προβλήματα ως προς την εφαρμογή της. Αφενός, δεν αποκλείεται — ή, μάλλον, φαίνεται εκ πρώτης όψεως αποδεκτό από τον κοινοτικό νομοθέτη — να περιορισθεί δραστικά ή και να αποκλεισθεί η ενημέρωση του φορέα των δικαιωμάτων σήματος. Αφετέρου, δεν είναι προφανής ο τρόπος με τον οποίο ο κοινοτικός μηχανισμός καταπολέμησης των εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης και των πειρατικών μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά στις περιπτώσεις που η εθνική νομοθεσία απαγορεύει τη γνωστοποίηση στον κάτοχο των δικαιω-

μάτων σήματος των στοιχείων του διασαφιστή και, εφόσον είναι δυνατόν, του παραλήπτη των επίμαχων εμπορευμάτων. Εν συνόψει, εντοπίζεται η ακόλουθη αντίφαση: ενώ η πληροφόρηση του δικαιούχου του σήματος είναι καίρια για τη λειτουργία του υπό εξέταση κοινοτικού μηχανισμού ελέγχου και απαγορεύσεων, αυτή φαίνεται να επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών, χωρίς να αποκλείεται, τουλάχιστον από το γράμμα των επίμαχων διατάξεων του κανονισμού 3295/94, ένα κράτος μέλος να αποκλείσει με τρόπο γενικό και απόλυτο την ενλόγω πληροφόρηση.

20. Β. Το πρόβλημα που μόλις διαπιστώθηκε βρίσκεται στο επίκεντρο του κρίσιμου προδικαστικού ερωτήματος.

21. Ειδικότερα, από την εξέταση της ισχύουσας σουηδικής νομοθεσίας, όπως αυτή παρατίθεται και αναλύεται από το δικαστήριο της παραπομπής, συνάγεται ότι ο οικείος νόμος περί του απορρήτου καλύπτει κάθε πληροφορία σχετικά με την προσωπική ή οικονομική κατάσταση ενός ιδιώτη, την οποία συγκεντρώνουν οι δημόσιες αρχές στο πλαίσιο της άσκησης τελωνειακού ελέγχου. Κατ' εξαίρεση, η απαγόρευση της δημοσιότητας των επίμαχων πληροφοριών είναι δυνατόν να αρθεί εφόσον ο ενδιαφερόμενος ιδιώτης δεν υφίσταται ζημία από τη γνωστοποίηση.

22. Ωστόσο, σε ό,τι αφορά την υπό ανάλυση υπόθεση, το δικαστήριο της παραπομπής παρατηρεί ότι η ανωτέρω εξαίρεση δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής. Οι κρίσιμες πληροφορίες ως προς την ταυτότητα του διασαφιστή ή/και του παραλήπτη των επίμαχων εμπορευμάτων δεν μπορούν να παρασχεθούν στην Adidas διότι δεν είναι βέβαιον ότι η σχετική γνωστοποίηση δεν θα προκαλέσει ζημία στα πρόσωπα αυτά. Προκύπτει δηλαδή το συμπέρασμα ότι, εν προκειμένω, η εθνική νομοθεσία κωλύει την παροχή πληροφοριών που ζητήθηκαν από την Adidas. Γεννάται, συνεπώς, το ερώτημα κατά πόσον το άρθρο 6, του κανονισμού 3295/94 ανέχεται την εφαρμογή εθνικής νομοθεσίας με την οποία η ενημέρωση του κατόχου του δικαιώματος σήματος, όπως την επιτάσσει το άρθρο 6, παράγραφος 1, εδάφιο 2 του ίδιου κανονισμού, δεν είναι δυνατή παρά μόνο σε όλως εξαιρετικές περιπτώσεις.

23. Πριν εξετασθεί το ζήτημα αυτό θεωρώ απαραίτητο να εντοπίσω ορισμένα σημεία της παρούσας υποθέσεως που χρήζουν διευκρινίσεως. Γνωρίζουμε ότι η Adidas αναζητεί το όνομα του παραλήπτη των επίμαχων εμπορευμάτων για να προσφύγει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Ελλείψει άλλων στοιχείων, εικάζεται συνεπώς, ότι στη Σουηδία, αρμόδιες αρχές «για να αποφασίσουν επί της ουσίας», δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, εδάφιο 2, του κανονισμού 3295/94, είναι τα δικαστήρια. Περαιτέρω, δεν είναι γνωστό στο ΔΕΚ κατά πόσον το σουηδικό δίκαιο έχει, ενδεχομένως, καθιερώσει αυτεπάγγελτο έλεγχο, σύμφωνα με τον οποίο, τα δικαστήρια, ως αρμόδια «να αποφασίσουν επί της ουσίας», επιλαμβάνονται της διαφοράς κατόπιν υποβολής του φακέλου από το τελωνείο ή άλλη διοικητική αρχή, χωρίς δηλαδή να απαιτείται η προσφυγή του δικαιούχου του σήματος. Αν υφίσταται η οδός του αυτεπαγγέλτου ελέγχου της υποθέσεως από το αρμόδιο εθνικό

δικαστήριο, αίρεται εν μέρει το αδιέξοδο που δημιουργεί για την αποτελεσματική εφαρμογή του κανονισμού 3295/94 η αδυναμία ενημέρωσης του φορέα των δικαιωμάτων σήματος.

24. Πάντως, παρά τις ανωτέρω ασάφειες, το ερώτημα που θέτει το δικαστήριο της παραπομπής διατηρεί τη σημασία του. Διαπιστώθηκε ανωτέρω ότι σύμφωνα με το μηχανισμό που θέτει σε εφαρμογή ο κανονισμός 3295/94, η λήψη μέτρων για τα εμπορεύματα που είναι προϊόντα παραποίησης-απομίμησης ή είναι πειρατικά γίνεται καταρχήν επιμελεία του φορέα των δικαιωμάτων σήματος. Για να προσφύγει όμως ο τελευταίος στις εθνικές αρχές που είναι αρμόδιες να αποφασίζουν επί της ουσίας της υποθέσεως είναι απαραίτητο να γνωρίζει τα στοιχεία των προσώπων έναντι των οποίων θα στραφεί, ήτοι του διασαφιστή ή/και του παραλήπτη των επίμαχων εμπορευμάτων. Αν και η ύπαρξη εθνικών διατάξεων που διέπουν τα της προστασίας των πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα και του εμπορικού, βιομηχανικού ή διοικητικού απορρήτου αναγνωρίζεται από τον κοινοτικό νομοθέτη, παραμένει ωστόσο προς απάντηση κατά πόσον οι εθνικές αυτές διατάξεις μπορούν να θέτουν ως κανόνα την απαγόρευση γνωστοποίησης των κρίσιμων πληροφοριών, επιτρέποντας την γνωστοποίηση αυτή μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις.

25. Γ. Με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου, η Επιτροπή προτείνει μια συμβιβαστική λύση κατά την οποία θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι οι επίμαχες διατάξεις του κοινοτικού και του εθνικού δικαίου δεν βρίσκονται σε σύγκρουση μεταξύ τους. Παρατηρεί ορθώς ότι ο απώτερος σκοπός του μηχανισμού που οργανώνει ο επίμαχος κανονισμός περιγράφεται στο άρθρο 2 αυτού. Κατά τη διάταξη αυτή «απαγορεύεται να τίθενται σε ελεύθερη κυκλοφορία, να εξάγονται, να επανεξάγονται ή να υπάγονται σε καθεστώς αναστολής εμπορεύματα χαρακτηρισμένα με τη διαδικασία του άρθρου 6 ως εμπορεύματα παραποίησης-απομίμησης ή και ως πειρατικά». Η ερμηνεία και η εφαρμογή των κρίσιμων κοινοτικών και εθνικών διατάξεων θα πρέπει να υπηρετεί τον ανωτέρω σκοπό. Στη συνέχεια, η Επιτροπή σημειώνει ότι η επίτευξη του σκοπού αυτού, στο πλαίσιο της υπό εξέταση υποθέσεως, δεν είναι δυνατή παρά μόνο εφόσον επιτραπεί η γνωστοποίηση των στοιχείων του διασαφιστή ή/και του παραλήπτη των επίμαχων εμπορευμάτων στην Adidas. Δέχεται ωστόσο ότι οι ισχύουσες διατάξεις της σουηδικής νομοθεσίας σχετικά με την προστασία του απορρήτου μπορούν να τύχουν της κατάλληλης ερμηνείας ώστε να μη θίγουν το χρήσιμο αποτέλεσμα του κοινοτικού δικαίου ούτε να παρεμποδίζουν την πλήρωση του απώτερου σκοπού τον οποίο επιδιώκει ο επίμαχος κανονισμός.

26. Κατά την άποψη της Επιτροπής είναι δυνατή η ικανοποίηση του αιτήματος της Adidas περί προσβάσεως στα στοιχεία που συγκέντρωσαν οι τελωνειακές αρχές ως προς την ταυτότητα του διασαφιστή ή/και του παραλήπτη ακόμη και στο πλαίσιο της εφαρμογής του σουηδικού νόμου περί απορρήτου (Sekreteslagen). Ειδικότερα, η Επιτροπή επικαλείται την εξαίρεση που τάσσει το άρθρο 2, του κεφαλαίου 9, της Sekreteslagen, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, τρίτο, τέταρτο, πέμπτο και έκτο εδάφιο του ίδιου νόμου, σύμφωνα με την οποία οι πληροφορίες που διαθέτει η τελωνειακή αρχή μπορούν να γνωστοποιηθούν εφόσον αποδεικνύεται ότι η κοινοποίησή τους αυτή δεν μπορεί να προκαλέσει ζημία στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Η Επιτροπή προτείνει μια ερμηνεία σύμφωνα με την οποία η γνωστοποίηση στον δικαιούχο του σήματος των στοιχείων του διασαφιστή ή/και του παραλήπτη των εμπορευμάτων που

φαίνεται να εμπίπτουν στο πεδίο των απαγορεύσεων του κανονισμού 3295/94 — γνωστοποίηση την οποία καθιερώνει το άρθρο 6, του κανονισμού 3295/94 — είναι καταρχήν δυνατή μέσω της ανωτέρω εξαίρεσης που αναγνωρίζει η σουηδική νομοθεσία περί απορρήτου. Δηλαδή, σύμφωνα με την άποψη της Επιτροπής, η γνωστοποίηση αυτή δεν μπορεί *καταρχήν* να προκαλέσει ζημία στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα (τον διασαφιστή ή/και τον παραλήπτη των εμπορευμάτων) οπότε και επιτρέπεται.

27. Η προσέγγιση της Επιτροπής θεμελιώνεται σε δύο επιχειρήματα, τα οποία αντλούνται από τις διατάξεις του κανονισμού 3295/94. Πρώτον, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, εδάφιο 2, του κανονισμού 3295/94, οι αρμόδιες εθνικές διοικητικές αρχές, από τη στιγμή που διαπιστώνουν ότι ορισμένα εμπορεύματα «ανταποκρίνονται στην περιγραφή των εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης ή και των πειρατικών» ενημερώνουν αμέσως τον διασαφιστή για τη διαπίστωσή τους αυτή. Ο τελευταίος μπορεί τότε να ανακαλέσει τα επίμαχα εμπορεύματα, τα οποία, κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν διατίθενται στην αγορά. Δεύτερον, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6, του κανονισμού 3295/94, τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να απαιτήσουν από τον κάτοχο των δικαιωμάτων σήματος τη σύσταση ασφαλείας, ακριβώς για τη διασφάλιση των νόμιμων δικαιωμάτων τρίτων προσώπων τα οποία ενδεχομένως να θιγούν από τον διενεργούμενο τελωνειακό έλεγχο· τα πρόσωπα που κατ' εξοχήν ανήκουν σε αυτή την κατηγορία είναι ο διασαφιστής και ο παραλήπτης των εμπορευμάτων επί των οποίων ασκείται ο συγκεκριμένος έλεγχος. Ενόψει των ανωτέρω στοιχείων, η Επιτροπή συμπεραίνει ότι, στο ειδικό πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94, συντρέχει λόγος εφαρμογής της εξαίρεσης από το απόρρητο την οποία περιλαμβάνει η ισχύουσα σουηδική νομοθεσία· δηλαδή, πρέπει να γίνεται καταρχήν δεκτό ότι η γνωστοποίηση στο κάτοχο του δικαιώματος σήματος, ύστερα από αίτησή του, του ονόματος και της διευθύνσεως του διασαφιστή και, εφόσον είναι γνωστά, του παραλήπτη των κρίσιμων προϊόντων, ώστε να μπορέσει αυτός να προσφύγει στις αρχές που είναι αρμόδιες για να αποφασίσουν επί της ουσίας της υποθέσεως, είναι δυνατή διότι η κρίσιμη γνωστοποίηση δεν είναι επιζήμια για τα πρόσωπα στα οποία αναφέρονται οι σχετικές πληροφορίες. Τα πρόσωπα αυτά προστατεύονται εκ του γεγονότος ότι, πρώτον, όταν πληροφορηθούν ότι υφίστανται υπόνοιες για την αυθεντικότητα των εμπορευμάτων, μπορούν να λάβουν τα μέτρα τους, και δεύτερον, αν τελικώς τα προϊόντα αποδειχθούν όντως αυθεντικά, μπορούν να επιδιώξουν την αποκατάσταση της ζημίας την οποία υπέστησαν, μέσα από την εγγύηση που θα κληθεί να καταβάλει ο δικαιούχος του σήματος.

28. Η ανωτέρω ερμηνευτική θέση της Επιτροπής πηγάζει από την αρχή της «σύμφωνης ερμηνείας» του εθνικού δικαίου με το κοινοτικό δίκαιο. Όπως αναφέρεται ρητώς σε πολλές αποφάσεις του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της εφαρμογής του εθνικού δικαίου, το αρμόδιο δικαστήριο οφείλει να ερμηνεύσει τους εθνικούς κανόνες, κατά το μέτρο του δυνατού, «υπό το φως του κειμένου και του σκοπού» του κοινοτικού κανόνα [6]. Ενώ όμως είναι καθήκον του Δικαστηρίου να υπεν-

6 — Βλέπε ενδεικτικώς τις αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 1993, C-334/92, Wagner Mire (Συλλογή 1993, σ. I-6911, σκέψη 20), της 7ης Δεκεμβρίου 1995, C-472/93, Spano κ.λπ. (Συλλογή 1995, σ. I-4321) και της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-106/89, Marleasing (Συλλογή 1990, σ. I-4135). Οι αποφάσεις αυτές αφορούσαν στην ενσωμάτωση κοινοτικών οδηγιών στην εθνική έννομη τάξη. Ωστόσο, η αρχή της «σύμφωνης ερμηνείας» του εθνικού προς το κοινοτικό δίκαιο καλύπτει και περιπτώσεις εφαρμογής κοινοτικών κανονισμών, όταν οι τελευταίοι εκχωρούν ευθέως κάποιο ρυθμιστικό πεδίο στις εθνικές αρχές. Με άλλα λόγια, παρά το ότι ο κανονισμός, από τη φύση του, δεν απαιτεί τη λήψη εθνικών μέτρων για την ενσωμάτωσή του στο εσωτερικό δίκαιο, μπορεί εντούτοις να προβλέπει ότι η εφαρμογή του εντάσσεται στο πλαίσιο ορισμένων υπαρχόντων εθνικών κανόνων· σε αυτή τη ειδική κατηγορία ανήκει ο επίμαχος κανονισμός 3295. Στις περιπτώσεις αυτές νομίζω ότι έχει αξία η αναφορά στην αρχή της ερμηνείας των εθνικών κανόνων «υπό το φως» του κοινοτικού δικαίου.

θυμίσει στις εθνικές δικαιοδοσίες την υποχρέωσή τους να ακολουθούν την ερμηνεία των κανόνων του εθνικού δικαίου που συνάδει με όσα επιτάσσουν οι εφαρμοστέες κοινοτικές διατάξεις, δεν είναι κατά τη γνώμη μου αρμόδιο να υποδείξει στον εθνικό δικαστή τη συγκεκριμένη ερμηνευτική οδό μέσα από την οποία οι ισχύουσες ρυθμίσεις του εσωτερικού δικαίου μπορούν να προσαρμοσθούν ώστε να συμβιβάζονται με τις επιταγές της κοινοτικής νομοθεσίας. Το ζήτημα αυτό ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή. Το έργο του Δικαστηρίου συνίσταται αποκλειστικά στην ερμηνεία των κρίσιμων κοινοτικών ρυθμίσεων· ο εθνικός δικαστής, ακολουθώντας την ερμηνεία αυτή, θα επιλέξει ο ίδιος τον τρόπο με τον οποίο η έννομη τάξη της χώρας του θα συμμορφωθεί προς όσα απαιτεί η κοινοτική νομοθεσία.

29. Μεταφέροντας τις ανωτέρω παρατηρήσεις στα δεδομένα της υπό εξέταση διαφοράς, οδηγούμεθα στο συμπέρασμα ότι μέλημα του Δικαστηρίου είναι να εξακριβώσει κατά πόσον ο κανονισμός 3295/94 ανέχεται ή όχι εθνική νομοθεσία, η οποία καταρχήν απαγορεύει τη κοινοποίηση στον δικαιούχο του σήματος των στοιχείων του διασαφιστή ή/και του παραλήπτη, ή έστω επιτρέπει τη γνωστοποίηση αυτή μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Αν η επίμαχη κοινοτική ρύθμιση δεν αντιτάσσεται σε τόσο ευρεία εθνική απαγόρευση της συγκεκριμένης γνωστοποιήσεως, το δικαστήριο της παραπομπής μπορεί να απορρίψει το ένδικο βοήθημα της Adidas χωρίς περαιτέρω εξέταση της εθνικής νομοθεσίας. Αν, αντιθέτως, ήθελε κριθεί ότι οι σχετικές διατάξεις του κανονισμού 3295/94 έρχονται σε σύγκρουση με τόσο ευρείες εθνικές απαγορεύσεις ως προς την ενημέρωση του δικαιούχου του σήματος, τότε ο εθνικός δικαστής, σύμφωνα με την αρχή της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να αναζητήσει την οδό εκείνη μέσα από την οποία θα επιτευχθεί η καλύτερη εφαρμογή των επίμαχων κοινοτικών κανόνων. Στη δική του ευχέρεια ανήκει το αν θα προτιμήσει να παραμερίσει τις εθνικές απαγορεύσεις που δημιουργούν εμπόδιο στην εφαρμογή του κοινοτικού κανόνα ή να αναζητήσει ένα τρόπο ερμηνείας των εθνικών αυτών διατάξεων μέσω του οποίου θα αρθεί το ενλόγω εμπόδιο. Πάντως, σε ό,τι αφορά την περίπτωση της Adidas, ο δικαστής της παραπομπής ρητώς αναφέρει ότι, με βάση την κρατούσα ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας περί προστασίας του απορρήτου, είναι αδύνατη η γνωστοποίηση των στοιχείων του διασαφιστή ή/και του παραλήπτη στον φορέα του δικαιώματος σήματος, διότι η γνωστοποίηση αυτή, ως εκ της φύσεώς της, θεωρείται ότι μπορεί να προκαλέσει ζημία στα πρόσωπα στα οποία αναφέρεται.

30. Δ. Κατά συνέπεια, παρά τις ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις της Επιτροπής σχετικά με τους τρόπους ερμηνείας των εθνικών διατάξεων «υπό το φως» του κανονισμού 3295/94, παραμένει ακόμη προς απάντηση το προδικαστικό ερώτημα στην ουσία του. Ποιο είναι το εύρος των εθνικών περιορισμών που συμβιβάζονται με την επίμαχη κοινοτική νομοθεσία, περιορισμών στη γνωστοποίηση στον φορέα του δικαιώματος σήματος των στοιχείων του διασαφιστή και του παραλήπτη εμπορευμάτων για τα οποία έχει διαπιστωθεί διοικητικά ότι δεν είναι αυθεντικά; Όπως αναφέρθηκε προηγούμενα, η διατύπωση των διατάξεων του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94 φαίνεται να εμπεριέχει μια αντίφαση, η δε γραμματική προσέγγιση του δευτέρου εδαφίου, της παραγράφου 1 ενδέχεται να παρασύρει τον αναγνώστη σε μια ερμηνεία σύμφωνα με την οποία ο εθνικός νομοθέτης είναι απόλυτα ελεύθερος όχι μόνο να θέτει περιορισμούς στη δυνατότητα ενημέρωσης του δικαιούχου του σήματος, αλλά και να αποκλείει εντελώς την ενημέρωση αυτή.

31. Ωστόσο από την τελεολογική και συστηματική ερμηνεία των ίδιων διατάξεων, ερμηνεία στην οποία επέμεινα ανωτέρω, αντλείται το συμπέρασμα ότι τα όρια της διακριτικής ευχέρειας των κρατών μελών, σε σχέση με τη θέσπιση περιορισμών στην ενημέρωση του φορέα του δικαιώματος σήματος, είναι μάλλον στενά. Υπέρ τη θέσεως αυτής μπορούν να προβληθούν τα ακόλουθα επιχειρήματα. Πρώτον, όπως συνάγεται από το συνολικό περιεχόμενο του δευτέρου εδαφίου, της παραγράφου 1, του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94, ο κοινοτικός νομοθέτης εισήγαγε ως γενικό κανόνα την ενημέρωση του δικαιούχου του σήματος· a contrario, τα όποια εθνικά εμπόδια στην ενημέρωση αυτή δεν μπορούν παρά να έχουν εξαιρετικό χαρακτήρα. Ένα δεύτερο επιχείρημα παρουσιάζει μεγαλύτερη βαρύτητα· λόγω της νευραλγικής θέσης που κατέχει ο δικαιούχος σήματος στο πλαίσιο του επίμαχου κοινοτικού συστήματος ελέγχου, η γνωστοποίηση σε αυτόν των στοιχείων του διασαφιστή και του παραλήπτη των κρίσιμων εμπορευμάτων έχει καίρια σημασία, ο δε περιορισμός της δεν θα πρέπει να θέτει σε κίνδυνο την επίτευξη των σκοπών του κανονισμού. Τέλος — και αυτό είναι ίσως το σημαντικότερο — ο κοινοτικός νομοθέτης έχει ο ίδιος μεριμνήσει για τη διασφάλιση της νομικής κατάστασης του διασαφιστή και του παραλήπτη των εμπορευμάτων που υπόκεινται σε έλεγχο, ούτως ώστε η κοινοποίηση του ονόματος και της διευθύνσεώς τους στον φορέα του δικαιώματος σήματος να μη θίγει τα έννομα δικαιώματα και συμφέροντά τους. Τα πρόσωπα αυτά ενημερώνονται αμέσως όταν διαπιστωθεί διοικητικά ότι τα υπό έλεγχο εμπορεύματα «ανταποκρίνονται στην περιγραφή» των προϊόντων που έχουν παραποιηθεί, απομιμηθεί ή είναι πειρατικά. Περαιτέρω, ο δικαιούχος του σήματος δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τα στοιχεία στα οποία αποκτά πρόσβαση δυνάμει του δευτέρου εδαφίου, της παραγράφου 1, του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94, για άλλο σκοπό παρά μόνο για να «προσφύγει στις αρχές τις αρμόδιες για να αποφασίσουν επί της ουσίας». Αν η χρήση των στοιχείων αυτών εκφύγει του συγκεκριμένου πλαισίου για το οποίο προβλέπεται, ο δικαιούχος του σήματος θα κληθεί να ανορθώσει τη ζημία που κατ' αυτόν τον τρόπο προκαλεί στο διασαφιστή ή τον παραλήπτη. Η αποκατάσταση της ζημίας αυτής ή και κάθε άλλης ζημίας που ενδεχομένως θα υποστούν τα πρόσωπα αυτά — όπως, επί παραδείγματι, λόγω της δεσμεύσεως των εμπορευμάτων τους αν αυτά τελικώς αποδειχθεί ότι είναι αυθεντικά — διευκολύνεται εκ του ότι προβλέπεται ρητώς η δυνατότητα των αρμόδιων εθνικών αρχών να επιβάλουν στο δικαιούχο του σήματος τη σύσταση ασφάλειας.

32. Ενόψει των ανωτέρω, φρονώ ότι οι «ισχύουσες εθνικές διατάξεις περί προστασίας των πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα και του εμπορικού, βιομηχανικού και διοικητικού απορρήτου» στις οποίες παραπέμπει το άρθρο 6 του κανονισμού 3295/94, όταν πρόκειται να εφαρμοσθούν στο ειδικό πλαίσιο του κανονισμού αυτού, δεν θα πρέπει να περιορίζουν τη δυνατότητα ενημέρωσης του δικαιούχου του σήματος την οποία κατοχυρώνουν οι κρίσιμες διατάξεις του κανονισμού κατά τρόπο ώστε να αίρεται το χρήσιμο αποτέλεσμα του τελευταίου. Ειδικότερα, εθνικοί περιορισμοί ή απαγορεύσεις στην ενλόγω δυνατότητα ενημέρωσης είναι σύμφωνοι με τη συγκεκριμένη κοινοτική νομοθεσία μόνον εφόσον πληρούν ορισμένες προϋποθέσεις. Οφείλουν να είναι ειδικοί, δικαιολογημένοι, και να μην εμποδίζουν την πληροφόρηση του φορέα του δικαιώματος σήματος με τρόπο δυσανάλογο προς το σκοπό τον οποίο καλούνται να επιτύχουν. Σε ό,τι αφορά τη δεύτερη και την τρίτη προϋπόθεση, νομίζω ότι θα πρέπει να γίνει δεκτό πως εθνικοί περιορισμοί και απαγορεύσεις είναι θεμιτοί μόνο όταν η προστασία των δικαιωμάτων και συμφερόντων του παραλήπτη και του διασαφιστή την οποία εξασφαλίζει το σύστημα του κανονισμού 3295/94 (περιορισμός στη χρήση των

πληροφοριών τις οποίες αποκτά ο δικαιούχος του σήματος, σύσταση ασφάλειας) είναι ανεπαρκείς. Σε κάθε περίπτωση, απαιτείται σαφής και ειδική αιτιολογία, η οποία να θεμελιώνει την ανάγκη υπάρξεως των εθνικών περιορισμών και απαγορεύσεων.

33. Εφαρμόζοντας τις ανωτέρω γενικές διαπιστώσεις στην υπό εξέταση υπόθεση, οδηγούμεθα στο συμπέρασμα ότι η κρίσιμη κοινοτική νομοθεσία, παρά το ότι αναγνωρίζει τη δυνατότητα θέσπισης περιορισμών και απαγορεύσεων σε σχέση με την ενημέρωση του δικαιούχου του σήματος, δεν ανέχεται ωστόσο την ύπαρξη εθνικών ρυθμίσεων με τις οποίες καθιερώνεται ως γενικός κανόνας η απαγόρευση της παροχής των κρίσιμων πληροφοριών στο δικαιούχο του σήματος η δε πληροφόρηση αυτή επιτρέπεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Ένας εθνικός περιορισμός αυτής της μορφής δεν είναι ούτε ειδικός ούτε δικαιολογημένος και δεν συμβιβάζεται με όσα επιτάσσει η αρχή της αναλογικότητας. Εν κατακλείδι, θίγει το χρήσιμο αποτέλεσμα του κανονισμού 3295/94 και είναι εξοβελιστέος.

34. Ε. Στην ανάλυση που προηγήθηκε εξετάσθηκε το ζήτημα της γνωστοποίησης στον δικαιούχο του σήματος των στοιχείων του διασαφιστή και του παραλήπτη ορισμένων εμπορευμάτων, αποκλειστικά από τη σκοπιά των ειδικών κανόνων του παραγώγου κοινοτικού δικαίου, όπως περιλαμβάνονται στον κανονισμό 3295/94. Παραμένει όμως προς διευκρίνιση κατά πόσον η ειδική αυτή κοινοτική νομοθεσία και τα περιθώρια πληροφόρησης του δικαιούχου του σήματος που αυτή επιτρέπει συνάδουν με τους θεμελιώδεις κανόνες και τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου. Ειδικότερα, είναι απαραίτητο να εξακριβωθεί κατά πόσον η ανακοίνωση του ονόματος και της διευθύνσεως του διασαφιστή και του παραλήπτη των εμπορευμάτων που υπάγονται σε έλεγχο ως προς την αυθεντικότητά τους, συμβιβάζονται με τους θεμελιώδεις κανόνες για την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας.

35. Ως γνωστόν, το πρωτογενές κοινοτικό δίκαιο καθιερώνει το σεβασμό των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ιδίως όπως κατοχυρώνονται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών και συνάγονται από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών [7]. Η προστασία του ιδιωτικού απορρήτου, στα πλαίσια του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή και της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας, αποτελεί γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου και αναγνωρίζεται με το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών· συνιστά επίσης κοινή συνταγματική παράδοση των κρατών μελών και βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την ευρωπαϊκή ιθαγένεια την οποία κατοχυρώνει η Συνθήκη περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

36. Το Δικαστήριο μνημονεύει την προστασία της ιδιωτικής ζωής ιδίως σε δύο κατηγορίες υποθέσεων. Αφενός, εξετάζοντας τη φύση και την έκταση των εξουσιών ελέγχου που αναγνωρίζονται στην Επιτροπή στο

7 — Βλέπε ιδίως την παράγραφο 2 του άρθρου ΣΤ της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση η οποία υπογράφηκε στο Μάαστριχτ στις 7 Φεβρουαρίου 1992 καθώς επίσης και τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση που υπογράφηκε στο Άμστερνταμ και ετέθη πρόσφατα σε ισχύ.

πλαίσιο της εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού. Το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να αναφερθεί στο απαραβίαστο της ιδιωτικής κατοικίας το οποίο απορρέει από το θεμελιώδες δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή, και να αναγνωρίσει επιπλέον ως γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου την ανάγκη της προστασίας κάθε προσώπου το οποίο υφίσταται την παρέμβαση των δημοσίων αρχών στη σφαίρα της ιδιωτικής του δραστηριότητας [8]. Αφετέρου, στο πλαίσιο της εκδικάσεως υπαλληλικών υποθέσεων, το Δικαστήριο διακήρυξε ότι το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής «αποτελεί ένα από τα θεμελιώδη δικαιώματα που προστατεύονται εντός της κοινοτικής έννομης τάξης (...)»· δέχθηκε ακόμη ότι το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων «το δικαίωμα του ατόμου περί διαφυλάξεως του απορρήτου της καταστάσεως της υγείας του» [9].

37. Τα κοινοτικά όργανα δεν ρυθμίζουν εξαντλητικά το ζήτημα της προστασίας των πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα και του εμπορικού, βιομηχανικού και διοικητικού απορρήτου· για το λόγο αυτό, εξάλλου, το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 1, του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94, παραπέμπει στις ισχύουσες εθνικές νομοθεσίες. Ο κοινοτικός νομοθέτης έχει όμως αντιμετωπίσει ένα ζήτημα παραπλήσιο με το ανωτέρω, εκείνο της προστασίας των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας και της ελεύθερης κυκλοφορίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα· πρόκειται για την οδηγία 95/46 [10]. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι με την 10η αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής αναδεικνύεται η στενή σχέση των κανόνων που αναφέρονται στην επεξεργασία, τη δημοσιοποίηση και τη χρήση των πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα αλλά με το σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ιδίως της ιδιωτικής ζωής· για το λόγο αυτό, κοινός παρονομαστής του νομοθετικού έργου σε εθνικό και κοινοτικό επίπεδο θα πρέπει να είναι η «κατοχύρωση υψηλού επιπέδου προστασίας στην Κοινότητα» [11].

38. Τόσο από την προμνησθείσα νομολογία, όσο και από την οδηγία 95/46, συνάγεται ότι η διαφύλαξη της σφαίρας της ιδιωτικής δραστηριότητας των φυσικών και νομικών προσώπων κατέχει υψηλή θέση στο σύστημα αξιών που ιδρύει η κοινοτική έννομη τάξη. Εντούτοις, η προστασία αυτή δεν μπορεί ούτε πρέπει να λάβει απόλυτο χαρακτήρα. Το Δικαστήριο δέχεται ότι επιτρέπεται η επιβολή περιορισμών στα θεμελιώδη δικαιώματα «(...) υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί εξυπηρετούν πράγματι σκοπούς γενικού συμφέροντος και δεν αποτελούν, ενόψει του επιδιωκομένου σκοπού, υπέρμετρη και ανεπίτρεπτη επέμβαση που θα προσέβαλλε την ίδια την ουσία του διασφαλιζομένου δικαιώματος» [12]. Με αυτή την αφετηρία κρίθηκε πως ένας υποψήφιος κοινοτικός υπάλληλος δεν μπορεί να επικαλεσθεί το δικαίωμά του περί διαφυλάξεως του απορρήτου της υγείας του για να αρνηθεί να υποβληθεί σε τέστ AIDS πριν από την πρόσληψή του [13]. Συναφώς, ένας κοινοτικός υπάλληλος που επιθυμεί την κάλυψη ορι-

8 — Βλέπε ιδίως τις αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, υποθέσεις 46/87 και 227/88, Hoechst κατά Επιτροπής (Συλλογή 1989, σ. 2859, σκέψεις 17 και 19), της 17ης Οκτωβρίου 1989, υπόθεση 85/87, Dow Benelux κατά Επιτροπής (Συλλογή 1989, σ. 3137) και την απόφαση της ίδιας ημέρας, υποθέσεις 97/87, 98/87 και 99/87, Dow Chemical Iberica (Συλλογή 1989, σ. 3165).

9 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, υπόθεση C-404/92 P, κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-4737, σκέψη 17). Βλέπε ακόμη τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 28ης Ιουνίου 1996, υπόθεση T-500/93, Y κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ., σ. IA-335· II-977), της 18ης Δεκεμβρίου 1997, υπόθεση T-90/95, Gill κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ., σ. IA-471· II-1231) και της 11ης Μαρτίου 1999, υπόθεση T-66/98, Gaspari κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ. Υπ., σ. IA-55, II-287).

10 — Οδηγία 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, ΕΕ L 281, σ. 31.

11 — Προμνησθείσα 10η αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 95/46.

12 — Προμνησθείσα στην υποσημείωση 9 απόφαση X κατά Επιτροπής (σκέψη 18) και απόφαση της 8ης Απριλίου 1992, C-62/90, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1992, σ. I-2575, σκέψη 23).

13 — Προμνησθείσα στην υποσημείωση 9 απόφαση X κατά Επιτροπής.

σμένων ιατρικών εξόδων από το ασφαλιστικό του ταμείο οφείλει να παράσχει τις πληροφορίες ιατρικού χαρακτήρα που του ζητούνται χωρίς να δύναται να επικαλεσθεί τη διαφύλαξη του ιατρικού απορρήτου για να αποφύγει την τήρηση της υποχρεώσεως αυτής [14].

39. Από το αυτό πνεύμα εμφορούνται και οι συντάκτες της οδηγίας 95/46. Δεν θεωρούν ότι το δικαίωμα στην προστασία της ιδιωτικής ζωής έχει απόλυτο χαρακτήρα, κάτι το οποίο θα οδηγούσε στην γενική απαγόρευση της επιλογής και της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Αντί για τη θέσπιση απόλυτων απαγορεύσεων, η οδηγία υποδεικνύει την ανάγκη στάθμισης των αντιτιθέμενων κάθε φορά συμφερόντων, ιδίως υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας. Έτσι, η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να διενεργείται με τη συναίνεση του ενδιαφερομένου προσώπου «ή να είναι *αναγκαία* [15] για τη σύναψη ή την εκτέλεση σύμβασης που δεσμεύει το ενλόγω πρόσωπο ή την εκπλήρωση υποχρέωσης εκ του νόμου ή την εκτέλεση αποστολής δημοσίου συμφέροντος ή έργου επίπτωση στην άσκηση δημόσιας εξουσίας ή ακόμη την πραγμάτωση εννόμου συμφέροντος φυσικού ή νομικού προσώπου (...)» [16]. Επίσης η επεξεργασία πρέπει να αφορά «δεδομένα *κατάλληλα και συναφή προς τους επιδιωκομένους στόχους* και *όχι υπερβολικά σε σχέση με τους σκοπούς για τους οποίους συλλέγονται*» [17] [18]. Δύο ακόμη σημεία του προοιμίου της οδηγίας 95/46 παρουσιάζουν ενδιαφέρον για την παρούσα υπόθεση. Πρώτον, αναγνωρίζεται ρητώς ότι τα κράτη μέλη ενδέχεται να υποχρεωθούν, βάσει κοινοτικής νομοθεσίας, να παρεκκλίνουν της οδηγίας σχετικά με το δικαίωμα πρόσβασης, την ενημέρωση και την ποιότητα των δεδομένων, προκειμένου να επιτευχθούν στόχοι που είναι απολύτως αναγκαίοι για την πρόληψη, την έρευνα και τη δίωξη ποινικών παραβάσεων και παραβάσεων δεοντολογίας [19]. Τέλος, επιτρέπονται εξαιρέσεις από το προστατευτικό πεδίο που δημιουργεί υπέρ των ενδιαφερομένων προσώπων η οδηγία, όταν η χρήση ορισμένων πληροφοριών «είναι απαραίτητη στο πλαίσιο σύμβασης ή δικαστικής υπόθεσης ή για την προστασία δημοσίου συμφέροντος, π.χ. σε διεθνείς διαβιβάσεις δεδομένων μεταξύ φορολογικών ή τελωνειακών αρχών (...)» [20].

40. Από την ανωτέρω έρευνα στο ειδικό πλαίσιο του υπό εξέταση νομικού ζητήματος, συνάγονται τα ακόλουθα συμπεράσματα. Καταρχάς, δεν θα ήταν παράλογο τα στοιχεία που συλλέγουν οι τελωνειακές αρχές στο πλαίσιο της άσκησης των καθηκόντων τους και τα οποία αφορούν στην ταυτότητα του διασαφιστή και του παραλήπτη των προϊόντων που υπόκεινται σε τελωνειακό έλεγχο να εμπέσουν στον κανόνα της απαγόρευσης δημοσιοποιήσεως των πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα, στο μέτρο που περιλαμβάνονται στη σφαίρα της προστατευόμενης ιδιωτικής δραστηριότητας. Ένας επιχειρηματίας που εισάγει ή εξάγει εμπορεύματα έχει κάθε λόγο να μην επιθυμεί την πρόσβαση των ανταγωνιστών του, των προσώπων με τα οποία διατηρεί συναλλακτικές σχέσεις και των καταναλωτών, στα στοιχεία που αναφέρονται στην επιχειρηματική του δραστηριότητα. Ωστόσο, ο κανόνας αυτός δεν είναι αυτονόητος σε ειδικές περιπτώσεις όπως εκείνη την οποία προβλέπει το δεύτερο εδάφιο, της παραγράφου 1, του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94. Στο συγκεκριμένο πεδίο του άρθρου 6, του ενλόγω κανονισμού, η ενημέρωση του φορέα

14 — Βλέπε τις προμνησθείσες στην υποσημείωση 9 αποφάσεις Gill κατά Επιτροπής και Gaspari κατά Επιτροπής.

15 — Η υπογράμμιση δική μου.

16 — 30ή αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 95/46.

17 — Η υπογράμμιση δική μου.

18 — 28η αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 95/46.

19 — Βλέπε την 43η και 44η αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 95/46.

20 — 58η αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 95/46.

του δικαιώματος σήματος προβλέπεται χάριν της διαφυλάξεως ορισμένων συμφερόντων τα οποία κρίνει άξια προστασίας η κοινοτική έννομη τάξη. Πρόκειται αφενός για το δημόσιο συμφέρον της καταπολέμησης του φαινομένου να τίθενται στην αγορά εμπορεύματα που είναι προϊόντα παραποίησης ή απομίμησης ή πειρατικά· αφετέρου, σκοπεί στην προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας.

41. Φρονώ λοιπόν ότι, με τη λύση που επέλεξε στο πλαίσιο του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94, ο κοινοτικός νομοθέτης στάθμισε με τρόπο ορθό τα αντιτιθέμενα συμφέροντα, αφενός του διασαφιστή και του παραλήπτη και αφετέρου του δικαιούχου του σήματος και της αγοράς γενικότερα. Η λύση αυτή, και αν ακόμη ήθελε θεωρηθεί ότι συνιστά περιορισμό της προστασίας της ιδιωτικής δραστηριότητας του διασαφιστή και του παραλήπτη των κρισίμων εμπορευμάτων, δεν είναι εντούτοις αντίθετη με τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, διότι ο περιορισμός αυτός είναι θεμιτός και δικαιολογημένος, τελεί δε σε αρμονία με τις υποχρεώσεις που επιβάλει η αρχή της αναλογικότητας.

42. Σε επίρρωση της ανωτέρω θέσεως συνηγορούν τα ακόλουθα επιχειρήματα: καταρχάς, η ενημέρωση του φορέα του δικαιώματος σήματος την οποία καθιερώνει το άρθρο 6, του κανονισμού 3295/94, πραγματοποιείται σε ένα στάδιο κατά το οποίο υπάρχουν ήδη βάσιμες υπόνοιες ότι τα κρίσιμα εμπορεύματα που υπόκεινται στον τελωνειακό έλεγχο δεν είναι αυθεντικά. Οι αρμόδιες διοικητικές αρχές θεωρούν ότι τα εμπορεύματα αυτά «ανταποκρίνονται στην περιγραφή των εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης ή των πειρατικών»· με άλλα λόγια, ο κανονισμός δεν προβλέπει την ανατροπή του ιδιωτικού ή εμπορικού απορρήτου κάθε προσώπου που υποβάλει εμπορεύματα προς εκτελωνισμό αλλά μόνο εκείνων για τα οποία υπάρχουν βάσιμες υπόνοιες παρανομίας.

43. Περαιτέρω, όπως έχει λεχθεί ανωτέρω, η γνωστοποίηση στο δικαιούχο του σήματος των στοιχείων του παραλήπτη και του διασαφιστή γίνεται για συγκεκριμένο σκοπό· ο αποκτών τις πληροφορίες μπορεί να τις χρησιμοποιήσει μόνο για να προσφύγει στις εθνικές αρχές, που είναι αρμόδιες για να αποφασίσουν αν τα κρίσιμα εμπορεύματα είναι όντως προϊόντα παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικά. Ας επαναληφθεί ότι οι ανάγκες της καταπολέμησης ορισμένων παραβάσεων ή της επικουρίας του δικαστικού έργου θεωρούνται ότι δικαιολογούν την εισαγωγή εξαιρέσεων από τους κανόνες που έχουν θεσπισθεί για την προστασία του ιδιωτικού ή του εμπορικού απορρήτου [21].

44. Τέλος, δεν είναι χωρίς σημασία οι επιπλέον εγγυήσεις που παρέχονται στον διασαφιστή και τον παραλήπτη από τον κοινοτικό νομοθέτη, εγγυήσεις τις οποίες ανέφερα προηγουμένως και θεωρώ σκόπιμο να υπενθυμίσω. Πρώτον, από τη συνολική διατύπωση του δευτέρου εδαφίου της παραγράφου 1, του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94, συνάγεται ότι πριν από τη γνωστοποίηση στο δικαιούχο του σήματος του ονόματος και της διευθύνσεως του διασαφιστή και του παραλήπτη, οι τελευταίοι

21 — Βλέπε, για παράδειγμα, όσα αναφέρονται ανωτέρω στην παράγραφο 37 σε σχέση με την οδηγία 95/46.

έχουν ήδη ενημερωθεί από την αρμόδια διοικητική υπηρεσία ως προς τις υπόνοιες που υπάρχουν για την αυθεντικότητα των επίμαχων εμπορευμάτων· μπορεί επομένως να λάβουν τα μέτρα τους ιδίως αποσύροντας τα εμπορεύματα από το τελωνείο. Δεύτερον, και σημαντικότερο, μέσω της συστάσεως ασφαλείας, η οποία βαρύνει τον δικαιούχο του σήματος, ο διασαφιστής και ο παραλήπτης εξασφαλίζονται στην περίπτωση που ο δικαιούχος του σήματος κάνει κακή χρήση των πληροφοριών στις οποίες αποκτά πρόσβαση δυνάμει του άρθρου 6, του κανονισμού 3295/94, ή όταν μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας διαπιστωθεί ότι τα δεσμευθέντα εμπορεύματα δεν ήσαν προϊόντα παραποίησης-απομίμησης ή πειρατικά.

45. Κατά συνέπεια, οι διατάξεις του άρθρου 6 του κανονισμού 3295/94 δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι αντιβαίνουν προς τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου.

VII — Πρόταση

46. Ενόψει των ανωτέρω προτείνω το Δικαστήριο να απαντήσει ως ακολούθως στο τεθέν προδικαστικό ερώτημα:

«Το δεύτερο εδάφιο, της παραγράφου 1, του άρθρου 6, του κανονισμού (ΕΚ) 3295/94, του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, περί μέτρων απαγόρευσης της ελεύθερης κυκλοφορίας της εξαγωγής, της επανεξαγωγής και της υπαγωγής υπό καθεστώς αναστολής των εμπορευμάτων παραποίησης-απομίμησης και των αναπαραχθέντων χωρίς άδεια (πειρατικών), αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία η οποία απαγορεύει καταρχήν ή επιτρέπει μόνο σε όλως εξαιρετικές περιπτώσεις, τη γνωστοποίηση στο κάτοχο του δικαιώματος σήματος, του ονόματος και της διευθύνσεως του διασαφιστή και του παραλήπτη των υπαγομένων σε τελωνειακό έλεγχο εμπορευμάτων, ώστε αυτός να μπορέσει να προσφύγει στις εθνικές αρχές που είναι αρμόδιες να αποφασίσουν αν τα εμπορεύματα αυτά είναι προϊόντα παραποίησης-απομίμησης ή έχουν αναπαραχθεί χωρίς άδεια.»